

I Ændringsforslag Nr. 55, som jeg maaske i Forbigaaende maa have Lov til at omtale, foreslaas det, at en stor Del af Reglerne om Forældremyndigheden i Kapitel VI skal udgaa, saaledes at der kun skulde blive tilbage den almindelige Regel i § 54 om, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Jeg har ikke været med til at stille dette Ændringsforslag, men jeg vil ikke skjule, at jeg har en vis Sympati for det. Jeg tror imidlertid, man skal lægge Vægt paa den Henvisning til Børnenes Tarv, som findes i Lovens § 55, saaledes at man dog uden alt for stor Betænkelighed gaar med til Lovforslaget i den foreliggende Affattelse. Man har fremsat saa mange Indvendinger mod, at Overøvrigheden skulde være den Myndighed, der træffer den afgørende Bestemmelse, men saa vidt jeg ved, har Overøvrigheden mange Afgørelser af langt vigtigere Art, som er trufne, uden at det har vakt Modstand.

En af Lovforslagets allersvageste Paragraffer er § 67, der giver Regler om, at den ene Ægtefælle ikke uden den andens Samtykke maa afhænde eller pantsætte fast Ejendom, hvori der haves Gifteret, saatrent Ejendommen tjener til Familiens Bolig, eller hvis Ægtefællernes eller den anden Ægtefælles Erhvervsvirksomhed er knyttet til den. Jeg forstaaer godt Kommissionens gode Hensigt med denne Regel. Den har villet skærme den Hustru, der maa befrygte, at hendes Mand vil sælge deres faste Ejendom uden hendes Samtykke, mod en saadan Disposition, men i dette Tilfælde mener jeg, at Paragraffen vil lægge et alt for stort, urimeligt og hemmende Baand paa den almindelige Omsætning, saa jeg kan ikke stemme for den, saaledes som den foreligger. Jeg maa ogsaa henvise til, at Manden er i Stand til at omgaa Paragraffen ved at stifte Gæld, som kan blive det første Skridt til paafølgende Udlæg, ligesom jeg tror, at Hustruen i Reglerne om Bosondring i nogen Grad har et Mittel til at møde den Fare, der kunde true hende. For dog ikke helt at stemme imod Paragraffen, har jeg i Ændringsforslag Nr. 62 prøvet at formulere en Retsregel, som i nogen Grad vilde gavne Hustruen, men da jeg ikke i Udvalget har mødt fornøden Tilslutning til dette Ændringsforslag, og da jeg maa erkende, at det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 58, hvorefter Paragraffen skal udgaa, er det mest logiske, vil jeg hermed tage Ændringsforslag Nr. 62 tilbage.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 62 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Kirk: Ved Ændringsforslagene Nr. 78 og 79 har vi ment at burde forlænge de i Lovforslagets § 107 omtalte Frister, inden hvilke der skal begæres Skilsmisse eller rettere kan faas Skilsmisse. Vi har fundet, at Lovforslagets Frister er temmelig korte, og vi tror, at de Regler, vi foreslaar, saa nogenlunde er overensstemmende med den gældende Praksis.

Det glædede mig, at Ordføreren var saa glad ved vort Ændringsforslag om, at Lovforslagets § 152, der handler om uskiftet Bo, ganske skal udgaa. Jeg finder, det vilde være ganske forkert, om vi vedtog en Regel, som gav Arvingerne Ret til at kontrollere den længst levende, i uskiftet Bo hensiddende Ægtefælle. En Enke vilde ofte være grumme uheldigt stillet, hvis hendes Svigersønner Dag efter Dag skulde gaa og kontrollere hendes Dispositioner. Naar den ærede Ordfører imidlertid mente, at der kunde senere ved anden Lejlighed blive truffet Bestemmelser til Værn for Børnene, tror jeg dog at turde sige, at vi i Arveloven har tilstrækkelige Bestemmelser desangaaende.

Under Nr. 101 og 104 har det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) og jeg stillet Forslag til Ændring af Affattelsen af Kapitel XVI. Vi har gjort det af formelle Grunde. Det er ikke, fordi vi i og for sig har nogen reel Indvending at gøre mod de Retsregler, Lovforslaget indeholder, men vi mener, det er ganske uheldigt at sætte Reglerne ind i denne Lov. I det hele taget forekommer det mig, at Kommissionen er gaaet noget for vidt med Hensyn til at kodificere Ægteskabsreglerne. Lovforslaget indeholder baade et Stykke Strafferet, forsaavidt som det i sin sidste Paragraf ophæver Straffelovens § 163, og det indeholder et Stykke Skifteret, et Stykke Arveret, Regler om Forsørgelsesvæsenet, et stort Stykke Formueret o. s. v. Det være nu, hvad det være vil, men i alt Fald burde det være saaledes, at man i Retsplejeloven har alle de Regler, som vedrører Retsplejen, saaledes at Ægteskabsloven kun indeholdt en kort Henvisning til Retsplejeloven, og jeg haaber derfor, at den højtærede Justitsminister, naar der ved Lejlighed bliver Tale om at give et nyt Tillæg til Retsplejeloven, vil tage Anledning til deri at indflette disse Bestemmelser her; saa vil de komme paa deres rette Plads.